

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo **3**

Rozhovor

P. Stanislav Příbyl, generální vikář:
Výzvy, na které chceme reagovat **4**

Představujeme

Ad gloriam Dei: výstava k 130. výročí
založení diecézního muzea a 20 let
jeho obnovené existence **6**

Církevní stavby v diecézi

Kostel sv. Antonína Velikého v Liberci **10**

S Radkem Rejškem
za zvony kostelů litoměřické diecéze **11**

Zprávy

Krátké zprávy z diecéze **12**

Napsali jste

Ohlédnutí za setkáním Taizé **14**

Příspěvky čtenářů **16**

Charita

Děkujeme po patnácté:
Tříkrálová sbírka 2015 **18**

Pozvánky

Pozvánky, knižní nabídka **20**

Nabídka JABOK **21**

Programová nabídka Radia Proglas **22**

Z diářů biskupa a generálního vikáře **22**

Fotogalerie

Taizé - evropské setkání mladých **23**

Výsada i povinnost radosti

Velikonoce jsou jádrem života křesťanů. Vždy tomu tak bylo. Jsou tak důležité, že je slavíme nejen jednou za rok, ale vlastně každou neděli. Ona je dnem Páně především proto, že je oním „dnem po sobotě“, kdy náš Pán vstal z mrtvých.

Velikonoce jsou smyslem života křesťanů. Vždyť stále platí, že „jestliže Kristus nevstal [z mrtvých], (...) marná je naše víra...“ (1 Kor 15,14)

Velikonoční tajemství, totiž Kristovo umučení a zmrtvýchvstání, je ústředním pramenem spásy a srdcem veškerého liturgického dění. Liturgie, bohoslužba, kterou tolik máme rádi a která způsobuje, že se všude na světě cítíme jako doma, vyrůstá z tohoto univerzálního pramene, z jednoho spasitelného Božího činu, který neopakujeme, ale znovu jej vtahujeme do času a místa, kde žijeme, aby i zde přinášel své ovoce.

Vědomí toho, že se to stalo „pro nás a pro naši spásu“ (Vyznání víry), je a má být zdrojem radosti. Papež František nás zdůrazňováním této skutečnosti, o níž ostatně napsal i apoštolskou exhortaci „Evangelii gaudium“ vybízí, abychom žili radostně, avšak pravdivě. To nás zavazuje hledat důvody a zdroje této radosti.

Prvním důvodem radosti je skutečnost, že jsme. Byli jsme Bohem stvořeni a povedli jsme se: „... a hle – bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Další příčinou radosti je skutečnost, že jsme zachráněni, vykoupeni, spaseni. Když člověk „zásluhou“ hříchu přišel o blízkost Boží, Bůh si lidstvo stále vedl a poslal svého Syna, aby měl každý věčný život. Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním zničil smrt, tím že jí dal smysl, a tak ji navěky a definitivně zdiskreditoval. Chráněná opona, symbol rozdělení mezi Bohem a člověkem, se v té chvíli roztrhla v půli. Ježíš třetího dne vstal z mrtvých. Nevíme jak, ale víme, že žije. Ve světle těchto událostí se stává absurdní Hamletova otázka: „Být, či nebýt“. Jsme nové stvoření, jsme navěky blízko tomu, „který JE“, nemáme tedy důvod bát se něčeho jiného než sami sebe. Nakonec je důvodem radosti zcela určitě fakt, že na díle spásy můžeme spolupracovat. Byli jsme povoláni, zavoláni jménem. Ne proto, abychom se stali terapeuti života, ale především proto, abychom „byli s ním“ (srov. Mk 3,14). A protože poznáváme, že jsme zcela konkrétně a zcela osobně Bohem milováni, nemůžeme si tuto radost nechat pro sebe...

Velikonoční radost může mít různé projevy, stejně jako to vidíme ve vyprávěních evangelia i v životech nespočetných křesťanů během dvaceti století dějin církve. Je to někdy „allegro“ – radost plná dynamiky, kdy se běhá od hrobu a ke hrobu, kdy se putuje do Emauz a zpět do Jeruzaléma. Jindy je to však „adagio“ – radost pokojná, bez bouřlivých vnějších projevů, avšak o to víc zářící a úchvatná. Taková radost je důsledkem Ježíšova pozdravu: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19). Je to onen pokoj, který tak pregnantně vyjádřil svatý Augustin v oné okřídlené větě: „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, (Bože).“ (Vyznání 1). Pokoj, který je vskutku Božím darem a příčinou radosti, protože je důsledkem spočinutí v něm.

A hlásání evangelia? To má být především svědectvím o této radosti. O radosti, o kterou nemůžeme přijít, pokud to sami nebudeme chtít. O radosti, která je tak hluboká, že ji nepřeválcují ani sebetěžší životní situace.

Žít tuto radost je pro nás výsadou, ale také naší čestnou povinností. Kdesi jsem četl, že svatý Augustin prý řekl: „Jsme velikonoční lidé a naší písní je Aleluja.“ Je to pravda i v našem případě? Kéž by byla...!

P. Stanislav Příbyl, generální vikář

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Madona ze Slatiny
pod Hazmburkem
(kolem 1375–1385)
Foto: Jan Brodský

*Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
duben 2015 • 20. ročník • 1. číslo • 20 Kč

**BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ**